

man ser, under hvilke Forhold Valget kommer til at foregaa“. Skal deri ligge en Antydning af, at vi ønsker Alliance, synes jeg, det kun kan være ved en meget fri Fortolkning. Jeg tilføjede, at hvis Venstre virkelig nærede et alvorligt Ønske om, at alle Partier skulde gaa til Valg hvert for sig, burde det vise det lidt i Gerning ved at gaa med til en Ændring i Valgloven. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) erklærede, at han var ængstelig for, at den nye Rigsdag ikke skulde blive et Udtryk for Stemningen i Vælgerbefolkningen. Det ærede Medlem fra Assens ved jo fuldkommen vel, at hvis vi ændrede Valgloven saaledes, at de 23 Suppleringsmandater blev fordelt paa hele Landet, havde vi derigennem en langt større Betyggelse for, at et Mindretal i Befolkningen ikke blev Flertal i Rigsdagen. Hvis de Herrer virkelig mener noget med det Ønske, de nu fremsætter, skulde de vise det i Gerning. Den Gang vi fik Valgloven gennemført sammen med Grundloven, sagde det ærede Medlem fra Æbeltoft, Venstres Ordfører, ikke: Lad os faa en Valglov, der sikrer, at de, der er Flertal i Befolkningen, ogsaa bliver det i Rigsdagen — nej, da sagde Venstre: Hvis vi skal være med til Grundloven og Valgloven, ønsker vi at mele vor egen Kage ved at tvinge en 3-Deling af Suppleringsmandaterne ind, og derved fik vi denne Bestemmelse. Naar der skal være fuld Ærlighed i Ønsket om, at Rigsdagen maa komme til at staa som Udtryk for Stemningen i Befolkningen, maa de Herrer vise det i Gerningen ved at gaa med til at ændre Valgloven. I mine Udtalelser ligger der intet som helst om Alliance (*Formanden* ringer). — Ja, jeg vilde gerne have gjort et Par Bemærkninger om Opsigelse, men det maa jeg altsaa vente med til senere.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 2den Valgekreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) har ganske Ret i, at jeg Ord for Ord staa ved, hvad jeg i Afhandlingen i „Tilskueren“ for 1911, som det ærede Medlem hentydede til, og hvori jeg forklarede Forhistorien til Forhandlingsretten — Bekendtgørelsen af 4. Maj 1910 —, skrev, nemlig at Strejke af fast ansatte Tjenestemænd er Oprør mod Statsmagten. Det ærede Medlem har sik-

kert ogsaa som Formand i Postkommissionen hørt mig sige det senere, saa sent som i Fjor, i Overværelse af nogle af Organisationernes Ledere. Men hvad det ærede Medlem egentlig tilsigter med at stille mig Ansigt til Ansigt med dette Citat, forstaar jeg ikke ganske; thi ved at sige, at en Handling er Oprør mod Statsmagten og maa bedømmes som saadan, er der jo intet sagt om, hvorvidt den er berettiget eller ikke. Jeg antager, at ikke noget Menneske, nogen Klasse eller nogen Nation vil frakende sig Ret til at gøre Oprør, ifald Tilstandene er blevet uudholdelige, og ethvert lovligt Middel forgæves er forsøgt. Nordamerikas uafhængige Stater, Sydamerikas, Meksiko, over Halvdelen af Europas Stater er opstaaet eller omdannet ved Oprør i Løbet af det sidste Hundrede Aar, kan man næsten sige — nu sidst Rusland. Det store Oprør i Finland i Oktober 1905 havde endogsaa Form af en Generalstrejke, hvori deltog Embedsmænd fra den øverste Centralembedsmand til den beskedneste Funktionær, ikke blot — sikkert — med det ærede Medlem fra Assens' Sympati, men med universel Sympati. Hvorvidt et Oprør er berettiget eller ikke, kommer an paa Omstændighederne, dels paa Udfaldet, dels paa, om Oprøret er i Pagt med Samfundets Opfattelse eller ikke. Det, at man advarer imod Strejke af statsansatte, fordi man mener, den er Oprør — og det mener jeg, den er —, betyder, at man anser det for uberettiget at benytte den i det daglige, uden en Nødstilstand, alene som Trusel eller taktisk Middel. Men det siger intet om, hvorvidt den i og for sig er berettiget eller ikke (*Formanden* ringer). . . . Maa jeg lige have Lov til blot at slutte den Tankegang, jeg er inde paa, det skal ikke være et Minut. . . . Det var netop Grunden til, at jeg var uenig i, hvad der foregik i September. Ikke fordi det var Strejke, for det var det ikke, det var Opsigelse af dem, som var ansatte paa Opsigelse. Der var deponeret en Opsigelse paa 3 Maaneder, hvorefter de skulde gaa over i det aabne Marked, det er legitimt, selv om det sker en masse, og de fast ansatte vidste vi intet andet om, end at de vilde søge eller maaske vilde søge deres Afsked pr. 1. Januar n. A. Hvorvidt det vilde blive til Strejke eller ikke, vilde først vise sig, naar de fik at vide, om deres Afskedsansøgninger var bevilgede eller ikke. Nej, naar jeg var uenig med de fast ansatte Tjenestemænds Ledelse og offentlig udtalte, at jeg var det, som det ærede Medlem rigtigt fremhævede, var det, fordi jeg fandt,